

může uplatňovati jen porušení formelních předpisů § 46 hon. zák., nikoliv však nesprávnost výroku, jak a kterou náhradu jest poskytovat (čís. 9874 sb. n. s.). Stěžovatel tvrdil sice ve zmáteční stížnosti, že se při jednání sběhly hrubé chyby, neuváděl však takovéto chyby, nýbrž napadal jen výrok v tom, že poškození stromů nebylo způsobeno výkonem honby. To není porušením předpisů o řízení podle § 46 hon. zák. Výrok zjišťuje, že dvě jabloně a jedna hruštička byly poškozeny při výkonu honby. Zda skutečně poškození stromů vzniklo výkonem honby, či poplašnými výstřely, nemůže přezkoušeti soud, který rozhoduje o zmáteční stížnosti; touto otázkou, která tvoří věcné rozhodnutí záležitosti, zabýval se rozhodčí soud sám a rozhodl o ní konečně. Formelní chyba nebyla tedy vůbec uplatňována a bylo stížnost zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Napadené usnesení odpovídá stavu věci i zákonu a je přiléhavě odůvodněno. Odkazuje se proto, by se předešlo opakování, na napadené usnesení a na jeho důvody. K jednotlivým bodům dovolací stížnosti se uvádí toto: Podle § 46 čes. hon. zák. je zrušovací stížnost přípustná pro nezachování toho, co v tomto paragrafu je nařízeno. Protože v § 46 zmíněného honebního zákona dány jsou předpisy upravující postup a rozhodování smluvčího soudu jen po stránce formální, omezuje se zrušovací stížnost jen na tuto stránku řízení a výroku smluvčího soudu a jest se soudu jen po této stránce s výrokem smluvčího soudu při zrušovací stížnosti zabývati. Otázka, zdali ovocné stromy byly poškozeny výstřely při výkonu honby dovolacím rekurentem nebo jeho hosty, po případě podpachtýřem, je otázkou týkající se věcné opodstatněnosti nároku smluvčím soudem souzeného, tedy věci samé a rekursní soud podle toho, co bylo řečeno, právem otázku onu neřešil. Je nesprávný názor dovolacího rekurenta, že smluvčí soud je povolán určit jen výši škody, o které jest mezi stranami nesporno nebo jinak (na příklad sporem) bylo již uznáno, že jde o škodu honbou nebo zvěří způsobenou. Podle § 46 druhý odstavec čes. hon. zák. rozhodne smluvčí soud, nedojde-li mezi stranami k narovnání, o tom, zda se má dáti náhrada a jaká. Rozhodne tedy nejen o výši škody, nýbrž i o tom, zda náhrada přísluší, tudíž i o tom, zdali škoda je škodou, honbou nebo zvěří způsobenou. Rozhodnuv i tuto otázku, pokud se týče příznav náhradu za poškozené stromy jako náhradu za škodu honbou způsobenou, smluvčí soud nepřekročil meze své pravomoci a rekursní soud právem nezrušil výrok smluvčího soudu z uvedeného důvodu. Honební zákon ani v § 46 ani jinde nepředepisuje odůvodnění výroku smluvčího soudu a neprávem vytýká dovolací rekurent, že nález smluvčího soudu nebyl zrušen pro nedostatek odůvodnění.

Čís. 11825.

I za platnosti vyrovnacího řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n., jest nepřipustná jediná společná kvota dvou vyrovnacích dlužníků, i když mají společné dluhy se solidárním závazkem.

Potvrzení vyrovnání jest tu odepřítí, třebaže se usnesení o zahájení vyrovnacího řízení stalo nepodáním rekursu podle § 5, druhý odstavec, vyr. řádu právoplatným.

Lhostejno, že nikdo z věřitelů proti společnému vyrovnání nic nenamítal. Věřitel, jenž hlasoval proti vyrovnání, jest oprávněn k rekursu proti potvrzení vyrovnání, třebaže má pohledávku jen proti jednomu z vyrovnacích dlužníků.

Uplatňoval-li věřitel solidární pohledávku proti oběma dlužníkům, jest soud z úřadu povinen zkoumati při rozhodování o potvrzení přijatého vyrovnání, zda společná vyrovnací kvota byla překážkou povolení vyrovnacího řízení podle § 4 čís. 5 vyr. řádu.

(Rozh. ze dne 7. července 1932, R I 543/32.)

Soud první stolice potvrdil vyrovnání o jmění manželů Václava a Marie K-ových, majitelů cihelny, jímž byla stanovena vyrovnací kvota na 45%. Rekursní soud k rekursu věřitelky firmy S. a spol. odepřel vyrovnání potvrditi.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Prámem odepřel rekursní soud potvrditi vyrovnání s odůvodněním, že vzhledem k §§ 21, 56, 54 druhý odstavec a 55 vyr. ř. je jediná společná kvota dvou vyrovnávacích dlužníků, i když mají společné dluhy se závazkem solidárním, nepřipustná, a že potvrzení vyrovnání jest proto podle § 58 č. 1 a § 4 č. 5 vyr. ř. odepřítí. Tak bylo již vysloveno mimo jiné v rozhodnutích čís. 7860 a 8022 sb. n. s. za účinnosti dřívějšího vyrovnacího řádu, který, co se toho týče, nedoznal změny nynějším vyrovnacím řádem, poněvadž příslušná ustanovení nynějšiho vyrovnacího ř. se kryjí s §§ 18, 48, 46 třetí odstavec, 47 a 50 čís. 1 a § 3 druhý odstavec dřívějšího vyr. ř. Tomuto názoru nepřekáží, že se usnesení o zahájení vyrovnacího řízení stalo nepodáním rekursu podle § 5 druhý odstavec vyr. ř. právoplatným, poněvadž podle § 58 čís. 1 vyr. ř. je přes to odepřítí potvrzení vyrovnání, jehož zahájení bylo podle § 4 vyr. ř. nepřipustným. Rovněž není směrodatným, že nikdo z věřitelů proti společnému vyrovnání nic nenamítal. Neboť podle § 59 vyr. ř. mohou usnesení o potvrzeném vyrovnání odporovati rekurse účastníci, kteří k vyrovnání výslovně nepřivoli. Firma S. a spol. hlasovala proti vyrovnání a byla proto oprávněna k rekursu proti potvrzení vyrovnání a nezáleží na tom, zda má, což ostatně neodpovídá spisům, pohledávku jen proti jednomu z vyrovnacích dlužníků. Je sice pravda, že podle § 21 vyr. ř. je vyrovnací věřitel, jenž má solidární pohledávku proti oběma dlužníkům, jen oprávněn, nikoliv povinen, uplatňovati ji proti oběma dlužníkům. Ale, učinil-li tak, je z úřadu soud povinen zkoumati při rozhodování a potvrzení přijatého vyrovnání, zda společná vyrovnací kvota tvořila překážku povolení vyrovnacího řízení podle § 4 čís. 5 vyr. ř., což plyne z donucujícího pravidla § 58 vyr. ř. Firma S. a spol. přihlásila svou směnečnou pohledávku proti oběma dlužníkům a proto — nehledíc ani

k tomu, že i jiní věřitelé přihlásili své solidární pohledávky proti oběma dlužníkům — bylo potvrzení vyrovnání podle § 58 čís. 1 vyr. ř. odeprítí. (Srovnej i rozhodnutí čís. 3036 sb. n. s.).

Čís. 11826.

Vnucený správce jest ve sporu jím vedeném sám stranou v procesním pojmu strany, není však, an se výsledek sporu nedotýká jeho hmotného práva, stranou v pojmu materiálním. Vnucený správce jest orgánem veřejným, jsa k úkonům se správou nemovitostí spojeným oprávněn mocí zákona, jeho objem oprávnění nemůže býti změněn vůlí účastníků.

Podpis vnuceného správce na směnce jako výstavce není jeho podpisem jako zástupce dlužníka, nýbrž podpisem samostatným, vlastním, vyplývajícím z moci jeho úřadu jako vnuceného správce. Nevadí, že vnucený správce při svém podpisu na směnce nepřipojil vlastnoručně slova »vnucený správce«.

(Rozh. ze dne 8. července 1932, Rv II 432/32.)

Na velkostatek Č., náleževší ke svěřenskému jmění, byla roku 1923 zahájena svěřenským soudem vnucená správa, jež dosud nebyla zrušena. Na směnce, o niž tu jde, bylo razítko: »Správa velkostatku v Č.«; jako výstavce byl podepsán Karel B., jenž byl vnuceným správcem velkostatku Č. Ve směnečném sporu, o nějž tu jde, vystupoval jako žalobce Karel B. jako vnucený správce velkostatku Č. Procesní soud své stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Důvody: Neobstojí námitka nedostatku podstatné náležitosti podle § 3 čís. 5 směn. zák. Tento předpis žádá jen jako formální náležitost pro platnost cizí směnky »podpis výstavců jménem nebo firmou«, takže nezáleží na tom, zda podpisy jsou pravé, či falešné, zda osoby ty jsou směnečně způsobilé, či nikoliv, zda vůbec existují. Na směnce, o niž tu jde, jsou pod textem podpisy jmen fyzických osob: »František S.« a »Karel B.«. Ovšem razítko natištěné oznámením »Správa velkostatku Č.« nevyhovuje předpisu § 3 čís. 5 směn. zák. Podpisy jmen osob fyzických shora zmíněné však zcela stačí a tím jest formálně vyhověno požadavku § 3 čís. 5 směn. zák., při čemž, jakž uvedeno, není třeba zkoumati, zda je dotyčná osoba směnečně způsobilá čili nic. Není ani namítáno, že jména ta nepodepsaly ony osoby vlastnoručně. Udání »vnucený správce« není na závadu, jelikož se tím vyznačuje jen snad zaměstnání dotyčné osoby k vůli individualisaci. Tím však není dán skutkový předpoklad § 102 první odstavec směn. zák., který vyžaduje, by zmocněný podepsal jméno jiné osoby. Karel B. nepodepsal jiné jméno, nýbrž své jméno. Nepodepsal jinou osobu, ani se to nenamítá, a proto nemůže žalovaný z ustanovení § 102 směn. zák. nic pro sebe těžiti. Rovněž není rozhodujícím, připojil-li Karel B. podpis svůj dodatečně a připsal-li slova »vnucený správce« někdo jiný a jest také proto pro posouzení platnosti směnky lhostejno, trvá-li ještě vnucená správa velkostatku, čili nic. Co se týče aktivního oprávnění k žalobě jest námitka v tomto směru již vyvrácena tím, že jde o správně vyplněný blancoindosament a že proto každý držitel směnky jest legitimován k žalobě vlastním jménem. Dodatek v rubru žaloby